

30 Σεπτεμβρίου, 1993

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΛΕΛΛΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ,

Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 668/90)

Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο — Αίτηση για προσκόμιση μαρτυρίας — Διαδικαστικός Κανονισμός Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου 1962, όπως τροποποιήθηκε από τον περί Ανωτάτου Δικαστηρίου (Αναθεωρητική Δικαιοδοσία) Διαδικαστικό Κανονισμό 1975 — Κανονισμοί 10(2) και 19 — Εξουσία έκδοσης οδηγιών για καταχώρηση ενόρκων δηλώσεων — Προϋποθέσεις.

5

Στα πλαίσια της προσφυγής αυτής, καταχωρήθηκε αίτηση από την αιτήτρια, με την οποία ζητούσε άδεια για προσκόμιση μαρτυρίας υπό μορφή ένορκης δήλωσης, με την οποία θα ενισχύετο δική της μαρτυρία, που είχε δοθεί με προηγούμενη ένορκη δήλωση. Σκοπός της αιτήτριας, όπως ισχυρίστηκε, ήταν η απόδειξη του ισχυρισμού της, ότι ο Έφορος λανθασμένα κατέληξε στο συμπέρασμά του, ότι η αιτήτρια ασκούσε εμπορία γης.

10

Οι καθ'ων η αίτηση πρόβαλαν ένσταση στο αίτημα της αιτήτριας ισχυριζόμενοι πως και με την προσκόμιση της μαρτυρίας αυτής, η προσφυγή της αιτήτριας δεν μπορούσε να πετύχει, ενόψει του γεγονότος πως τα πραγματικά περιστατικά, των οποίων την απόδειξη στόχευε η προσαγωγή της μαρτυρίας, δεν είχαν τεθεί κατά τον ουσιώδη χρόνο ενώπιον του Εφόρου.

15

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο εκδίδοντας τις αιτούμενες οδηγίες, αποφάσισε ότι:

25

5 Η εξουσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου να εκδίδει οδηγίες αναφορικά με την προσαγωγή μαρτυρίας, περιλαμβανομένων ενόρκων δηλώσεων, προς απόδειξη γεγονότων πάνω στα οποία βασίζεται κάθε διάδικος σε διαδικασία προσφυγής κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος, πηγάζει και οριοθετείται από τους Κανονισμούς 10(2) και 19 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου 1962, όπως έχει τροποποιηθεί από τον περί Ανωτάτου Δικαστηρίου (Αναθεωρητική Δικαιοδοσία) Διαδικαστικό Κανονισμό, 1975).

10 Η εξουσία που παρέχεται επί του προκειμένου στο Ανώτατο Δικαστήριο είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με- (α) την ανακριτική φύση της διαδικασίας της προσφυγής, (β) το σκοπό της αναθεωρητικής δίκης που είναι αποκλειστικά ο έλεγχος της νομιμότητας σε αντιδιαστολή με την ορθότητα της επίδικης διοικητικής απόφασης, και (γ) τις εξουσίες του Ανωτάτου Δικαστηρίου κατά την άσκηση της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας, όπως αυτές καθορίζονται στο Άρθρο 146.4 του Συντάγματος και όπως έχουν επεξηγηθεί από τη νομολογία.

20 Σύμφωνα με τον Κανονισμό 10(2), το Δικαστήριο εκδίδει οδηγίες αναφορικά με αποδεικτικά μέσα οποτεδήποτε το κρίνει αναγκαίο. Σύμφωνα δε με τον Κανονισμό 19, το συμφέρον της δικαιοσύνης καθορίζεται ως το μόνο κριτήριο για την έκδοση των οποιονδήποτε οδηγιών, περιλαμβανομένων των επίδικων. Και οι δυο πιο πάνω Κανονισμοί καθορίζουν το ίδιο ουσιαστικά κριτήριο. Η ανάγκη που εξυπηρετείται με την έκδοση οδηγιών, κάτω από τον Κανονισμό 10(2), δεν είναι άλλη από το συμφέρον της δικαιοσύνης που αναφέρεται στον Κανονισμό 19.

30 Από το κείμενο των πιο πάνω διατάξεων και την υπάρχουσα νομολογία, προκύπτει ότι η εξουσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου επί του προκειμένου είναι διακριτικής μορφής και ότι ο διάδικος που ζητά την έκδοση οδηγιών για προσαγωγή μαρτυρίας, είτε προφορικής είτε υπό μορφή ένορκης δήλωσης, οφείλει να προσδιορίσει με εύλογη λεπτομέρεια τα γεγονότα τα οποία επιδιώκει να αποδείξει και να ικανοποιήσει επίσης το Δικαστήριο, ότι τα γεγονότα αυτά είναι σχετικά με τα επίδικα θέματα που εγείρονται στην προσφυγή, λαμβανομένων υπόψη των νομικών σημείων και των γεγονότων πάνω στα οποία βασίζεται η προσφυγή. Η κλασική περίπτωση κατά την οποία είναι εύλογο να λεχθεί ότι τα γεγονότα των οποίων επιδιώκεται η απόδειξη, είναι σχετικά με τα επίδικα θέματα στην προσφυγή είναι όταν η απόδειξη τους δυνατό να τεκμηριώσει οποιοδήποτε από τους λόγους ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης, που ο Αιτητής επικαλείται στην προσφυγή του. Η κάθε υπόθεση κρίνεται με βάση τα δικά της ιδι-

αίτερα περιστατικά. Σε αντίθεση με την ποινική ή αστική δίκη, στην αναθεωρητική δίκη το Δικαστήριο ασκεί ουσιαστικό έλεγχο στο δικαίωμα των διαδίκων να προσαγάγουν μαρτυρία, τόσο αναφορικά με τη μορφή των αποδεικτικών μέσων όσο και αναφορικά με τα γεγονότα, που οι διάδικοι σκοπεύουν να αποδείξουν.

5

Στο παρόν στάδιο και για τους σκοπούς της παρούσας αίτησης, δεν επιβάλλεται ούτε και ενδείκνυται να αποφασιστεί κατά πόσο η απόδειξη των επίδικων ισχυρισμών θα οδηγήσει τελικά την προσαλλόμενη απόφαση σε ακύρωση ή όχι. Αρκεί το Δικαστήριο να ικανοποιηθεί ότι δυνατό να τεκμηριώσει τον ισχυρισμό της Αιτήτριας, ότι ο Έφορος παρέλειψε να διεξάγει επαρκή έρευνα και να διαπιστώσει όλα τα ουσιώδη γεγονότα, αποκλειόμενης έτσι της πιθανότητας οποιασδήποτε πλάνης ως προς τα πράγματα.

10

15

Λαμβάνοντας υπόψη τα ιδιαίτερα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης, το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προτεινόμενη να προσαχθεί μαρτυρία είναι σχετική με τα επίδικα θέματα, με την έννοια ότι ενισχύει παρόμοια μαρτυρία που έχει ήδη προσαχθεί από την ίδια την αιτήτρια κατόπιν οδηγιών που έχουν εκδοθεί με τη σύμφωνη γνώμη των καθ'ων η αίτηση. Κρίνεται ως εκ τούτου, αναγκαίο να εκδοθούν οι αιτούμενες οδηγίες, με άσκηση επί του προκειμένου της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου, υπέρ της αιτήτριας.

20

Η αίτηση εγκρίνεται. Τα έξοδα επιφυλάσσονται.

25

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Kyriakides v. Republic, 1 R.S.C.C. 66,

30

Lambrakis v. Republic (1970) 3 C.L.R. 72,

Ζαβρός ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 106,

35

ΧΕΛΕΙΑ ΛΤΔ ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 923,

Westpark Limited ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 915,

Λάζαρος Ππόλου & Υιοί Λτδ. ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 4005.

40

Αίτηση.

Αίτηση σε προσφυγή με την οποία η αιτήτρια ζητά άδεια για

να παρουσιάσει περαιτέρω μαρτυρία με την καταχώρηση γραπτής ένορκης δήλωσης.

Α. Ταλιαδώρος για Λαπέρτα, για την Αιτήτρια.

5

Γ. Λαζάρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

10 ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.: Μετά την καταχώρηση των γραπτών αγορεύσεων των δικηγόρων των διαδίκων και πριν η προσφυγή οριστεί για προφορικές διενκρινίσεις, η Αιτήτρια καταχώρησε ενδιάμεσα αίτηση με την οποία ζητά την ακόλουθη θεραπεία:

15 "(Α) Οδηγίες και/ή άδεια του Δικαστηρίου όπως η Αιτήτρια παρουσιάσει περαιτέρω μαρτυρία με την καταχώρηση της γραπτής ένορκης δήλωσης ημερ. 19.4.1992 του Νικόλα Μιχαήλ Χαραλάμπους, αντίγραφο της οποίας επισυνάπτεται ως Τεκμήριο Α.Δ. "Γ"."

20

Αντικείμενο της προσφυγής είναι η απόφαση του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος να περιλάβει στο φορολογητέο εισόδημα της Αιτήτριας για το έτος 1987 το κέρδος που απεκόμισε από την πώληση κτήματος στην Πέγεια. Την τύχη της προσφυγής θα κρίνει η απάντηση στο ερώτημα κατά πόσο, λαμβανομένων υπόψη των αγορών και πωλήσεων ακίνητης περιουσίας στις οποίες προέβη η Αιτήτρια στα χρόνια που προηγήθηκαν της έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, ο Έφορος μπορούσε εύλογα να προβεί στο συμπέρασμα ότι η Αιτήτρια είναι έμπορος γης, στο οποίο έχει προβεί, ή όχι.

30

Η μαρτυρία του Νικόλα Μιχαήλ Χαραλάμπους, της οποίας η προσαγωγή αποτελεί το αντικείμενο της ενδιάμεσης αυτής αίτησης, έχει ως σκοπό την ενδυνάμωση και/ή επιβεβαίωση του ισχυρισμού της Αιτήτριας, αναφορικά με τον οποίο έχει ήδη προσαχθεί 35 μαρτυρία από την ίδια, υπό μορφή ένορκης δήλωσης, ότι όταν η Αιτήτρια προέβη τόσο στην αγορά όσο και στη μεταγενέστερη πώληση ενός από τα κτήματα που λήφθηκαν υπόψη από τον Έφορο, είχε ενεργήσει ως αντιπρόσωπος και με χρήματα του εν λόγω Νικόλα Μιχαήλ Χαραλάμπους, και ότι η εγγραφή, κατά την αγορά 40 του κτήματος, έγινε στο όνομά της λόγω λάθους που είχε επισημανθεί στο πληρεξούσιο έγγραφο που της είχε αποστείλει και της επακόλουθης άρνησης του Κτηματολογίου να το δεχτεί και να εγγράψει το κτήμα στο όνομά του εν λόγω πληρεξουσιοδότη.

Οι Καθ' ων η Αίτηση αμφισβητούν τόσο την αλήθεια των πιο πάνω ισχυρισμών, όσο και το δικαίωμα της Αιτήτριας στην έκδοση των αιτουμένων οδηγιών. Η ένσταση των Καθ' ων η Αίτηση επικεντρώνεται στη θέση ότι η προτεινόμενη να προσαχθεί μαρτυρία δεν είναι ουσιώδης για την επίλυση των επιδίκων θεμάτων της προσφυγής, εφόσον- (α) οι ισχυρισμοί που σκοπεύει να αποδείξει δεν ήταν ενώπιον του Εφόρου όταν λάμβανε την προσβαλλόμενη απόφασή του, (β) η εν λόγω αγοραπωλησία είναι μια ανάμεσα σε πολλές άλλες που ο Έφορος έλαβε υπόψη του, και (γ) ο Έφορος θα κατέληγε στο ίδιο συμπέρασμα και χωρίς την εν λόγω αγοραπωλησία και επομένως η προσαγωγή της εν λόγω μαρτυρίας δεν μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

Η εξουσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου να εκδίδει οδηγίες αναφορικά με την προσαγωγή μαρτυρίας, περιλαμβανομένων ενόρκων δηλώσεων, προς απόδειξη γεγονότων πάνω στα οποία βασίζεται κάθε διάδικος σε διαδικασία προσφυγής κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος, πηγάζει και οριοθετείται από τους Κανονισμούς 10(2) και 19 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου 1962, όπως έχει τροποποιηθεί από τον περί Ανωτάτου Δικαστηρίου (Αναθεωρητική Δικαιοδοσία) Διαδικαστικό Κανονισμό, 1975, οι οποίοι προνοούν τα εξής:

"10(2) Κατά την διάρκεια της τοιαύτης ακροάσεως το Δικαστήριο ή Δικαστής δύναται να εκδώσει τοιαύτας οδηγίες αναφορικός προς περαιτέρω εγγράφους προτάσεις, λεπτομερείας, αποκάλυψιν ή επιθεώρησιν εγγράφων, αποδεικτικά μέσα, συμπεριλαμβανομένων ενόρκων ομολογιών αποδεικνυσουσών τα γεγονότα επ' ων βασίζεται έκαστος διάδικος, επιθεώρησιν του επιδίκου μέρους, διαδικασίαν συμφώνως προς την παράγραφον 2 του Άρθρου 134, ημερομηνίαν δημοσίας ακροάσεως, καταχώρισιν και ανταλλαγήν μεταξύ των διαδίκων εγγράφου επιχειρηματολογίας εντός καθοριζομένων χρονικών ορίων ως και την διάρκειαν τυχόν μεταγενεστέρων αγορεύσεων, ή οιασδήποτε άλλας οδηγίας σχετικώς προς την διαδικασίαν της υποθέσεως ως ήθελε κρίνη αναγκαίον."

"19. Καθ' οιονδήποτε στάδιον της διαδικασίας το Δικαστήριο ή Δικαστής δύναται να εκδώσει τοιαύτας οδηγίας, αι οποίαι απαιτούνται προς το συμφέρον της δικαιοσύνης."

Η εξουσία που παρέχεται επί του προκειμένου στο Ανώτατο Δικαστήριο είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με- (α) την ανακριτική

φύση της διαδικασίας της προσφυγής, (β) το σκοπό της αναθεωρητικής δίκης που είναι αποκλειστικά ο έλεγχος της νομιμότητας σε αντιδιαστολή με την ορθότητα της επίδικης διοικητικής απόφασης, και (γ) τις εξουσίες του Ανωτάτου Δικαστηρίου κατά την άσκηση της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας, όπως αυτές καθορίζονται στο άρθρο 146.4 του Συντάγματος και όπως έχουν επεξηγηθεί από τη νομολογία.

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 10(2), το Δικαστήριο εκδίδει οδηγίες αναφορικά με αποδεικτικά μέσα οποτεδήποτε το κρίνει αναγκαίο. Σύμφωνα δε με τον Κανονισμό 19, το συμφέρον της δικαιοσύνης καθορίζεται ως το μόνο κριτήριο για την έκδοση των οποιωνδήποτε οδηγιών, περιλαμβανομένων των επιδίκων. Και οι δυο πιο πάνω Κανονισμοί καθορίζουν το ίδιο ουσιαστικά κριτήριο. Η ανάγκη που εξυπηρετείται με την έκδοση οδηγιών κάτω από τον Κανονισμό 10(2) δεν είναι άλλη από το συμφέρον της δικαιοσύνης που αναφέρεται στον Κανονισμό 19.

Από το κείμενο των πιο πάνω διατάξεων και την υπάρχουσα νομολογία προκύπτει ότι η εξουσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου επί του προκειμένου είναι διακριτικής μορφής και ότι ο διάδικος που ζητά την έκδοση οδηγιών για προσαγωγή μαρτυρίας, είτε προφορικής είτε υπό μορφή ένορκης δήλωσης, οφείλει να προσδιορίσει με εύλογη λεπτομέρεια τα γεγονότα τα οποία επιδιώκει να αποδείξει και να ικανοποιήσει επίσης το Δικαστήριο ότι τα γεγονότα αυτά είναι σχετικά με τα επίδικα θέματα που εγείρονται στην προσφυγή, λαμβανομένων υπόψη των νομικών σημείων και των γεγονότων πάνω στα οποία βασίζεται η προσφυγή. Η κλασική περίπτωση κατά την οποία είναι εύλογο να λεχθεί ότι τα γεγονότα των οποίων επιδιώκεται η απόδειξη είναι σχετικά με τα επίδικα θέματα στην προσφυγή είναι όταν η απόδειξη τους δυνατό να τεκμηριώσει οποιοδήποτε από τους λόγους ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης, που ο Αιτητής επικαλείται στην προσφυγή του. Η κάθε υπόθεση κρίνεται με βάση τα δικά της ιδιαίτερα περιστατικά. Σε αντίθεση με την ποινική ή αστική δίκη, στην αναθεωρητική δίκη το Δικαστήριο ασκεί ουσιαστικό έλεγχο στο δικαίωμα των διαδίκων να προσαγάγουν μαρτυρία, τόσο αναφορικά με τη μορφή των αποδεικτικών μέσων όσο και αναφορικά με τα γεγονότα που οι διάδικοι σκοπεύουν να αποδείξουν.

Έχω καταλήξει στις πιο πάνω εκτιμήσεις και απόψεις μου αφού έλαβα υπόψη αποφάσεις και σχόλια σε αριθμό αυθεντιών, περιλαμβανομένων των υποθέσεων *Kyriakides v Republic* 1 R.S.C.C. 66, *Lambrakis v Republic* (1970) 3 C.L.R. 72, *Nixos*

Ζαβρός ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 106, *ΧΕΛΕΙΑ ΛΤΔ ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 923, *Westpark Limited ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 915 και *Λάζαρος Πόλου & Υιοί Ατδ ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 4005.

5

Στην παρούσα περίπτωση η Αιτήτρια βασίζει την προσφυγή της σε διάφορα νομικά σημεία στα οποία περιλαμβάνεται παράλειψη του Εφόρου- (α) να προβεί στη διεξαγωγή επαρκούς έρευνας και (β) να διαπιστώσει όλα τα ουσιώδη γεγονότα πριν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η Αιτήτρια είναι έμπορος γης λόγω των πολλαπλών αγοραπωλησιών γης στις οποίες έχει προβεί.

10

Κατά την επιχειρηματολογία του εναντίον της έκδοσης των αιτούμενων οδηγιών, ο εκπαιδευτός δικηγόρος των Καθ' ων η Αίτηση έχει προσδώσει μεγάλη σημασία στο αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η Αιτήτρια γνώριζε πάντοτε τα γεγονότα που επιδιώκει να αποδείξει με τη μαρτυρία που προτείνει να προσαγάγει και, εντούτοις, δεν τα έθεσε ενώπιον του Εφόρου πριν αυτός εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και στο ότι η φύση των γεγονότων αυτών είναι τέτοια που δεν αναμένετο εύλογα από τον Έφορο να τα πληροφορηθεί από οποιαδήποτε άλλη πηγή. Ο κ. Λαζάρου ισχυρίζεται επίσης ότι είχε δοθεί ευκαιρία στην αιτήτρια να θέσει ενώπιον του Εφόρου τα γεγονότα αυτά όταν λειτουργός του γραφείου του πληροφόρησε την Αιτήτρια σε συνάντηση που είχαν, κατά την έρευνα που ακολούθησε την υποβολή της ένστασής της, ότι είχε προβεί σε πολλές αγοραπωλησίες γης και γι' αυτό το λόγο το κέρδος που απεκόμισε υπόκειτο στην πληρωμή φόρου εισοδήματος. Η Αιτήτρια αρνείται τον ισχυρισμό αυτό ο οποίος, οφείλω να πω, ότι δεν υποστηρίζεται από το περιεχόμενο του διοικητικού φακέλου που έχει κατατεθεί στο Δικαστήριο. Το τελευταίο βασικό επιχειρήμα του κ.Λαζάρου είναι ότι, εφόσον τα επίδικα γεγονότα δεν είχαν τεθεί στον Έφορο και δεν ήταν ενώπιόν του κατά τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν μπορούν, σύμφωνα με τη νομολογία, να ληφθούν υπόψη από το Δικαστήριο ούτε να επηρεάσουν την εγκυρότητα της προσβαλλόμενης απόφασης.

15

20

25

30

35

Στο παρόν στάδιο και για τους σκοπούς της παρούσας αίτησης, δεν επιβάλλεται ούτε και ενδείκνυται να αποφασίσω κατά πόσο η απόδειξη των επίδικων ισχυρισμών θα οδηγήσει τελικά την προσβαλλόμενη απόφαση σε ακύρωση ή όχι. Αρκεί να ικανοποιηθώ ότι δυνατό να τεκμηριώσει τον ισχυρισμό της Αιτήτριας ότι ο Έφορος παράλειψε να διεξάγει επαρκή έρευνα και να διαπιστώσει όλα τα ουσιώδη γεγονότα, αποκλεισμένης έτσι της πιθανότητας οποιασδήποτε πλάνης ως προς τα πράγματα.

40

5 Στο παρόν στάδιο δεν έχω ικανοποιηθεί ότι η Αιτήτρια είχε εύ-
λογη ευκαιρία να συνειδητοποιήσει την ανάγκη ή τη σκοπιμότητα
να κοινοποιήσει στους Καθ' ων η Αίτηση τους επίδικους ισχυρι-
10 σμούς της πριν τη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασης. Εξάλ-
λου, οι επίδικοι ισχυρισμοί ηγέρθησαν στην ένορκη δήλωση της
Αιτήτριας, ημερομηνίας 21/1/1993, χωρίς ένσταση από τους Καθ'
ων η Αίτηση και απαντήθηκαν με την ένορκη δήλωση του Φορο-
θέτη Νίκου Τζιώλη, ημερομηνίας 26/2/1992. Οι ένορκες αυτές δη-
λώσεις καταχωρήθηκαν αναφορικά με το ουσιαστικό μέρος της
10 προσφυγής.

15 Λαμβάνοντας υπόψη τα ιδιαίτερα περιστατικά της παρούσας
υπόθεσης όπως τα έχω συνοψίσει πιο πάνω, έχω καταλήξει στο συ-
μπέρασμα ότι η προτεινόμενη να προσαχθεί μαρτυρία είναι σχετι-
κή με τα επίδικα θέματα, με την έννοια ότι ενισχύει παρόμοια μαρ-
20 τυρία που έχει ήδη προσαχθεί από την ίδια την Αιτήτρια κατόπιν
οδηγιών που έχουν εκδοθεί με τη σύμφωνη γνώμη των Καθ' ων η
Αίτηση. Κρίνω, ως εκ τούτου, αναγκαίο να εκδώσω τις αιτούμενες
20 οδηγίες ασκώντας την επί του προκειμένου διακριτική μου ευχέρεια
υπέρ της Αιτήτριας. Ταυτόχρονα, παρέχω στους Καθ' ων η Αίτηση
το δικαίωμα να καταχωρήσουν εντός 20 ημερών από σήμερα συ-
μπληρωματική ένορκη δήλωση απαντητική των ισχυρισμών του Νι-
κόλα Μιχαήλ Χαραλάμπους, αν το κρίνουν αναγκαίο.

25 Η προσφυγή ορίζεται για την έκδοση περαιτέρω οδηγιών στις
27/10/1993. Τα έξοδα επιφυλάσσονται.

*Η αίτηση επιτρέπεται. Διαταγή ως
ανωτέρω.*